

Česká zemědělská akademie v Humpolci – stáž žáků v Německém Lüdinghausenu, v rámci programu Erasmus +.

Dne 4. 9. 2022 okolo 8. hodiny ranní jsme vyrazili na asi 850 km dlouhou cestu. My dvě si ji vzadu zpříjemnily spánkem, takže nám utekla docela rychle. V pozdních odpoledních hodinách jsme dorazili do areálu RvW Berufskolleg v německém městě Lüdinghausen. Po ubytování kluků ve městě došlo na naše rozdělení na farmy.

Barča

Nacházela jsem se na rodinné farmě, která byla jen pár kilometrů od Lüdinghausenu. Na farmě chovají skot a prasata. Skot je v převážné většině plemene Red Holštýn a malá část Holštýnský skot. Celkem zde mají asi 160 dojnic, dále telata a mladý skot. Ke kravínu náleží louky, na kterých se mohou krávy pást. Vzdálenější louky, které nejsou propojené s kravínem, slouží pro zasušené vysokobřeží krávy. Dále zde chovají asi 1000 prasat turnusovým způsobem.

Moje hlavní náplň dne byla ranní a odpolední dojení, kdy mezi dojeními probíhala ostatní práce. První týden mého pobytu se nesl ve znamení příprav na silážování a následnou sklizeň kukuřice. Mezi mé další činnosti patřilo, krmení telat, nastýlání, kydání, pomoc s přesunem krav a další. Některé věci jsem si zkoušela úplně poprvé a něco už pro mě bylo známé. Zajímavá zkušenost byla návštěva školy, kde funguje dost odlišný systém než v té naší. V sobotu 17. 9. jsem si v odpolední pauze udělala s Rinou (dcerou farmářů) výlet do města, kde se konal festival. Prohlédly jsme si stánky a prošly si dva hrady. Další týden probíhala společně s ostatní prací příprava prasečího chléva na příjezd malých selat. Bylo třeba vše ještě jednou umýt a vydesinfikovat. Dne 25. 9. jsem se byla podívat na Land und Genuss v Münstru, což je malá přehlídka regionálních farmářů a zpracovatelů zemědělských produktů. Přede mnou bylo posledních pár dnů, které se zkrátily i například naším společným výletem do Kolína nad Rýnem. Já jsem si celý pobyt na farmě užila i díky skvělé rodině, ke které jsem se dostala. Naučila jsem se nové věci, v některých se zlepšila a rozhodně to bylo i posunutí určitých osobních hranic.

Gabča

V neděli večer jsem přijela na farmu, která ležela zhruba 20 km od Lüdinghausenu, kde jsem trávila zbytek měsíce. Přivítala mě milá babička s dědou s jejich nejmladším synem, řekli mi, co a jak, dali mi večeři a šlo se spát. Zbytek stáže jsem trávila s jejich prostředním synem Matthiasem, který uměl anglicky.

Další den ráno jsme začali dělat siláže. Byla to náročná práce na celý den, takže jsem byla ráda, když jsem si večer lehla do postele. Zbytek měsíce vypadal zhruba následovně. Ráno jsem před 5:30 vstávala a šla jsem na dojírnu, naháněla a dojila jsem krávy, umývala kýble na mlezivo a milk-taxi, přistýlala jsem slámu, připravovala krmivo a krmila telata. Když šlo všechno bez komplikací, v 9 ráno se končilo úklidem dojírny a šlo se na snídani. Po snídani následovala další práce na farmě, ta se každý den lišila. Buď jsem pracovala v mlékárně, kde se vyráběli jogurty, etiketovala plastové lahve, umývala boxy, přeháněla telata, rozvázela mléko, asistovala veterináři, odrohovávala telata, nebo jsem se jela podívat na pole. Poté následoval oběd po druhé hodině odpoledne. Po obědě následovala hodinová pauza a šlo se znovu na dojírnu, to probíhalo stejně jako ráno, kolem 8-9 hodiny večer se skončilo a šlo se spát.

Když bylo pěkné počasí a měla jsem čas, jezdila jsem se dívat do blízkého města Haltern am See, nebo po krásné okolní přírodě.

Poslední týden ve středu nám s Barčou naše rodiny umožnily výlet do Kolína nad Rýnem, kde jsme navštívily katedrálu svatého Petra, kde jsme, i přes Barčin strach z výšky, vystoupaly stovky schodů a užily si nezapomenutelný výhled na město. Poté jsme se vydaly směr Ludwingovo muzeum, kde jsme si prohlédly jednu z největších sbírek Picassova umění. Naši prohlídku města jsme zakončily v muzeu čokolády, kde jsme se dozvěděly spoustu zajímavých informací.

Náš pobyt byl zakončen čtvrtelním večerním posezením nejprve ve škole, kde jsme se všichni sešli včetně farmářů, učitelů i šéfů automobilek. Popovídali jsme si o celém pobytu a následně jsme se přesunuli na večeři do restaurace. V pátek ráno už nás čekalo jen loučení a cesta domů. I přes veškerou jazykovou bariéru, jsme se nějak dokázali domluvit a troufám si říct, že každému z nás to něco dalo.

Gabriela Infeldová a Barbora Peřinová, 4.A